

faae Tid til at skrive Betænkningerne, og at disse derfor blive meget kortfattede, ja, undertiden endog falde ganske bort, saaledes at man forbeholder sig en mundtlig Udvikling af Sagen. Det er imidlertid klart, at Thinget derved savner den Veiledning, Betænkningen skulde give, den Forberedelse af Stoffet, som er Betingelsen for en grundig og frugtbar anden Behandling i Salen; den Fordel ved Udvalgs Nedsættelse, som bestaar i Arbeidets Fordeling, falder helt og holdent bort ved denne Fremgangsmaade. Det er af den Grund, jeg skal tillade mig at fraraade det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds (Berg). Jeg tror, at hvad jeg har sagt, maa være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at den Maade, hvorpaa der arbeides, aldeles ikke fremmer Sagerne. Det vil vistnok indrømmes, at den ikke kan fremme Behandlingens Hurtighed og heller ikke dens Grundighed, men det er ikke tilstrækkeligt dermed. Den er saa meget mere fordervelig, som den er den eneste Grund til Samlingernes Længde; thi det vil kunne oplyses, at den politiske Uoverensstemmelse, der er blevet fremhævet som Grund, ikke med Føje kan fremhæves paa denne Maade. Dersom den politiske Uoverensstemmelse, som har fundet Sted mellem Thinget og Ministeriet, virkelig var Grunden til de lange og resultatløse Samlinger, maatte Følgen være den, at det ogsaa vilde yttre sin Virkning paa Arbeidet imellem. . . .

Formanden (Krabbe): Jeg maa bede de ærede Medlemmer om ikke at forlade Salen, men at blive, da der sandsynlig vil finde Afstemning Sted.

Sindenburg: Jeg takker den ærede Formand for hans Velvilje, men skal fuldstændig overlade til de ærede Medlemmers egen Følelse for det Passende, om de ville blive eller ikke. For mit Vedkommende generer det mig ikke, om de maatte finde det passende at forlade Salen.

Formanden (Krabbe): Min Opfordring er fremsat af Hensyn til Afstemning.

Sindenburg: Jeg skal altsaa fortsætte, hvor jeg slap. Den Meningsforskjel, der kan være tilstede mellem Folkethingets Medlemmer og Regjerings Medlemmer, kan ikke med nogen Føje siges at være en Grund til de lange og resultatløse Samlinger. Dersom det var Tilfældet, maatte det yttre sin Virkning paa den Maade, at Arbeidet skred mest langsomt og mest utilfredsstillende frem, naar der var Tale om Sager, der forhandles mellem Thinget og den Minister, med hvem Thinget i en særlig Grad stod paa en spændt Job, men Erfaringen stadfæster, at dette ikke har været Tilfældet. Gaa vi til det foregaaende Ministerium, vil det erindres, at, medens der vistnok

ikke bestod noget vensabeligt Forhold mellem Justitsministeren og

Formanden (Krabbe): Nu forekommer det mig rigtigt, at det ærede Medlem fjerner sig vel meget fra det foreliggende Spørgsmaal.

Sindenburg: Jeg tvivler ikke paa, at den høitærede Formand vil gjøre alt Muligt for at affkære mig Ordet, saa vidt det staa i hans Magt.

Formanden (Krabbe): Det er ingenlunde Tilfældet. Jeg ønsker fuldstændig Frihed for enhver Tale, uanset hans Anskuelse, til at behandle det Spørgsmaal, der foreligger.

Sindenburg: Det glæder mig. Jeg vil altsaa spørge den ærede Formand, om der ikke er en naturlig Forbindelse i, at man, naar der er Spørgsmaal om det Onsfelige eller Ikke-Onsfelige i, at en Sag behandles i et vist Udvalg, paaviser, at Sagens Henvisning til dette Udvalg ikke vil fremme Arbeidet, og om ikke en Paastand, som fra anden Side maatte være fremsat om, at det skulde være den politiske Meningsforskjel, der forlanger Samlingen, maa være Gjenstand for Gjendrivelse, naar denne Paastand er fremsat. Min Mening er at ville bevise, at det er Sagernes Henvisning til store Udvalg, som er den eneste Grund til, at Thingets Arbejder skide saa utilfredsstillende frem, og jeg ønsker derfor i særlig Grad at advare imod,

Formanden (Krabbe): Jeg beder det ærede Medlem om at ville forstaa, at jeg anser det for fuldkommen berettiget, at han nævner dette som sin Grund; men jeg haaber, at han ligeledes vil indse, at det under en Forhandling om Udvalgs Nedsættelse ikke fornøftigvis kan tilstedes at anføre Alt, hvad der igjen kunde tale for en saadan Grund; thi det vilde i sin Konsekvens føre til, at alt Muligt, hvad der er foregaaet i denne og tidligere Rigsdagsamlinger, kunde indbrages under Debatten. Jeg vilde gjerne ønske, at det ærede Medlem vilde kunne følge mig i denne Betragtning; men hvis han ikke kan det, ser jeg mig indskrænket til at anvende de Midler, der staa til Formandens Raadighed.

Sindenburg: Ja, overfor dette Magtsprog skal jeg tie.

Berg: Det var en mærkelig Bemærkning, hvormed det ærede Medlem sluttede, efterat Thinget har været Vidne til en Overbærenhed, som man vistnok overordentlig sjældent møder fra Formandsstolen i nogen konstitutional Forsamling. Det ærede Medlems Udvikling af Grunden til Samlingernes Længde skal jeg ikke komme ind paa;